A°. 1835.  N°. 88.

ZONDAG DEN 1sten NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO *den 29 October* 1835.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: MONTAGNE LEWIS BARNETT, *jongman*, van de *Hoogduitsche Israëlitische Gemeente* en SELINA BROMET, *jonge dochter*, mede van dezelfde Gemeente, en beide alhier woonachtig; — en

SIMON FERDINAND ALVARES, *jong man*, van de *Luthersche Gemeente* en JOSEPHINA FERDINA MIETJE SCHILDERUS, van de *Moravische Broeder-Gemeente*, en beide alhier woonachtig.

In kennisse van mij,
De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH,
2de Kommies.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 28sten October, de Nd. Am. Brik *Levant*, Kapt. F. Nickerson, van Boston.

Den 31sten, het Schip *de Jonge Arie*, Kapt. L. Hus, van Rotterdam, hebbende 32 dagen reis.

Idem, de Engelsche Brik *Esther*, Kapt. Wm. Jump, van St. Andreus (Noord-Amerika.)

Idem, de Koloniale Schoener *Henriette Elisabeth*, Kapt. F. C. Nahlop, van Berbice en Niekerie. Passagiers: de Heeren Retemeijer, Kelisgenoot, 2 Kinderen en 3 Bedienden, en D. van Lennep Camp.

UITGEKLAARD.

Den 24sten Oct., de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. Edward Babson; lading: 244 vaten Malassie.

Den 30sten, de Nd. Am. Brik *Shamrok* Kapt. Joseph Proctor Jr., lading: 155 vaten Malassie. Beide naar Glouchester.

☞ De Nd. Am. Brik *Comeet*, Kapt. Lingoln, op den 24sten dezer, voor het Fortres *Nieuw Amsterdam* ten anker, is terug naar zee gezeild.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 25 Augustus* 1835.)

NEDERLANDEN.

BREDA. — Volgens het dagblad van Corsica van den 15den Julij, heeft de groot hertog van Toscane zeer onlangs het eilandje Pianosa, tegen betaling van 60.000 kroonen, aan eene Russische maatschappij afgestaan. Dit eilandje, het oude Planasia der Romeinen, ligt tusschen Corsica en Elba, is tamelijk vruchtbaar, en voor een gedeelte met bosch bedekt, en wordt slechts door weinige huisgezinnen bewoond. Het genoemde dagblad wil weten, dat de Russische gezant te Florence zeer veel moeite heeft aangewend, om den groothertog tot den afstand van Pianosa over te halen. Het ziet in dezen afstand een bewijs, dat Rusland reusachtige oogmerken koestert, en terwijl het Turkije, Persie en door dit laatste land, zelfs Britsch-Indie bedreigt, ook in de Middellandsche zee vasten voet wenscht te hebben en den handel aldaar aan zich wil trekken, het roept met aandrang de aandacht des Franschen regerings op deze schijnbaar onbelangrijke gebeurtenis in.

— Uit den Deenschen Hof- en Staats-Almanak voor 1835 ontleenen wij de volgende bijzonderheden. De Hofstaat des Konings bestaat uit 157 kamerheeren, 3 stalmeesters, 38 hofjagermeesters, 2 adjudanten-generaal, 305 kamerjonkers, 9 lijfartsen en heelmeesters en 14 pages.

Bij het algemeen bestuur zijn 22 ministers en geheime conferentie- raden, 83 staatsraden in werkelijke dienst, 32 titulaire staatsraden, en 25 commissarissen-generaal aangesteld. Aan het hoofd der krijgsmagt staan een generaal- veldmaarschalk, 3 kommanderende generaals, 3 luitenant-generaals, 18 generaal majoors en 7 generaals à la suite. Het leger bestaat uit 18 regimenten infanterie, 1 afdeeling garde en 5 afdeelingen jagers; de ruiterij uit 9 regimenten, de artillerie uit 15 kompagnien. De sterkte van het leger wordt op 39.000 man geschat, waarvan twee derden in active dienst zijn. In oorlogstijd komt nog daarbij de omstreeks 60,000 man tellende landmilitie, alsmede de algemeene landstorm. De zeemagt telt weder 7 linieschepen; verscheiden fregatten en kleinere vaartuigen, te zamen meer dan honderd in getal. Zij wordt aangevoerd door één admiraal, twee vice-admiraals en twee schouten bij nacht.

— Op de in sommige Duitsche nieuwsbladen geopperde vraag, of ook het beschaafde Europa het verder doordringen en uitbreiden van de thans in het Oosten heerschende pest, te duchten heeft, wordt in andere dagbladen in zooverre ontkennend geantwoord, als, volgens de meening des schrijvers, de Oostersche pest, ten gevolge van hare volstrekt contagieuse geaardheid (zij deelt zich namelijk slechts door onmiddelijke aanraking met besmette personen en goederen mede) door goede quarantaine-maatregelen zeer stellig kan worden afgeweerd, en zelfs, wanneer zij in eene met de Levant handeldrijvende koopstad uitbrak, gemakkelijk in hare geboorte is te stuiten. Het is de Europeanen, sedert zij de quarantaine-maatregelen hebben ingesteld, ook inderdaad gelukt, de pestziekte, die vroeger menigmaal naar Europa oversloeg, binnen haar eerste, oorspronkelijke land, de Levant (Europisch-Turkije medegerekend) te bepalen, en de laatste meer algemeene uitbreiding der pest had plaats gedurende de jaren van 1708 tot 1713. Toenmaals geraakte deze plaag door Zweden en Denemarken naar Hamburg, alwaar zij omtrent 10.000 personen wegrukte. Sedert heeft zij zich in Europa (Turkije niet mederekende) niet weder algemeen kunnen verspreiden; slechts enkele steden, Marseille in 1720 en Moskou in 1771 werden door het invoeren van den gesel zwaar geteisterd. In het jaar 1815 drong de pest tot aan Fiume (in Istria) door, en in November barstte zij zelfs uit te Noja, een stadje vier mijlen van de Adriatische zee gelegen, doch verspreidde zich, hoewel eerst den 29sten December een kordon rondom de stad werd getrokken, niet dieper landwaarts in. Gedurende den laatsten Turkschen veldtogt, in welken de Russen, gelijk men weet, tot aan Adrianopel opruktten, hebben deze schrikbarend door de pest geleden; niet temin wist men haar door kordons en quarantaine-maatregelen van de niet onmiddelijk, tot het tooneel des oorlogs behoorende, provincien af te weren. Gelijk men uit de aangehaalde voorbeelden ziet, behoeft men dus voor het doordringen en de uitbreiding der pest niet zeer bedugt te zijn, en zulks in weerwil de gemeenschap met de Levant zoowel wat het politieke als mercantiel betreft, thans levendiger is dan in de laatste tien jaren.

— Den 17den julij des avonds ontwaarde men te Benfeld niet ver van Heilbron eenen vuurkogel aan den horizont, die eenigen malen rondslingerde, vervolgens met sterk gedruisch van een sprong en, bij het stuksgewijze ter aarde vallen, lange, schitterende lichtstreepen te weeg bragt.

Ook te Stutgart werd dit verschijnsel opgemerkt, doch hoorde men daar niets van de losbarsting. Deze vuurkogel behoort uit hoofde van zijnen kringvormigen loop, tot diegenen, welke bereids in de oudheid werden gezien en met den naam *capra saltans* bestempeld.

Publieke Veilingen.

Ter Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer.

Vrijdag, 30 October 1835.

1°.) Een *HUIS* en *ERF*, aan de *Maagden Straat*, La. D. No. 352a.; ƒ1600. — L. J. Braam.

2°.) Een *HUIS* en *ERF*, aan de *Steenebakkerij Straat*, La. D. No. 352b.; ƒ2 025. — A. C. Schut. — Beide aankomende den Boedel N. L. Braam.

3°.) Een *ERF* en *GEBOUWEN*, aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, La. D. No. 593; aankomende den Boedel Rozetta van Directie. — Niet geveild.

4°.) Een bloot *ERF*, aan de *Keizer Straat*, La. D. No. 166, aankomende den Boedel C. C. Rincke; ƒ550. — De vrije Venus van Meijer, voor hare minderjarige Kinderen.

5°.) Een *ERF* en *GEBOUW*, aan de *Weide Straat*, La. D. No. 252; aankomende den Boedel Floris Willem van Nieuw Amsterdam; ƒ500. — Elisabeth Jacoba van Brown.

6°.) Een derde aandeel in een *HUIS* en *ERF*, aan de *Rust- en Vrede Straat*, La. D. No. 6; aankomende den Boedel J. N. van Enkhuijzen. — Niet geveild.

ADVERTISSEMENTEN.

TRANSPORTEN.

(37361) Den 12den October 1835. Exploiteur bij het Geregtshof, aan P. H. ARONS, van het Huis en Erf, aan de Voorstad *Zeelandia*, La. A. Nos. 28 en 29; aangekomen hebbende SUSANNA LOUISA CAROLINA HELENA DE COUSSEUR.

Den 26sten. Denzelven, aan J. H. ROOSWIJK (nu Boedel), van ½ gedeelte van het bloote Erf, aan de *Keizer Straat*, La. D. No. 162 aangekomen hebbende de Erven M. DE BRITTO.

Idem. Denzelven, aan denzelven, van het Huis en Erf, staande en gelegen aan de rivier *Suriname*, achter een Erf aan de *Saramacca Straat*, met eene doorgang, dezelve Straat, bekend onder La. D. No. 533; aangekomen hebbende Boedel MARIANNA CORDOVA PREEGER.

Den 27sten. SALOMONS en GOMPERTS, aan H. W. LIJONS, van het Erf en daarop staande Gebouwen, gelegen aan de *Waterkant*, La. A. No. 57.

Idem. M. A. KEISER, Vendumeester, aan J. J. en L. A. DE MESQUITA, van de Houtgronden *de Vier Kinderen*, *Gaye d'Amour en Koningsbergen*, gelegen in *Para* in de *Tawacoera* en *Krepina Kreeken*, aangekomen hebbende de wed. MR. DANIEL BUTNER, gebore PAPOT.

Idem. Denzelven; aan Js. BENJAMIN DE VRIES, van het Erf en daarop staande Gebouwen, gelegen aan de *Waterkant*, bekend onder La. D. No. 332; aangekomen hebbende genoemde Boedel.

Den 28sten. S. H. BRANDON, aan ALEXANDER LIJONS, van de helfte van een Erf, met de daarop staande Gebouwen, gelegen aan de *Knuffels Gracht*, La. B. No. 152*a*.

Den 30sten. NICOLAAS PETRUS MATIJS, aan SIMON FRANS ABSALOM, van het Huis en Erf, aan de *Hooge Straat*, La D. No. 769*a*.

Paramaribo den 30 *October* 1835.

W E N T H O L T.

Fung. Griffier.

(39113) De bij vorige Couranten geadverteerde verkoop van de Plantaadje *MON-TRESOR*, met de daaraan verbondene *SLAVEN*, &c. &c., zal alsnu voortgaan op aanstaande Woensdag den 4den November, des namiddags 4 uren; als mede een *z e s* riems *TENTBOOT* met toebehooren en een Koffij *BREEKMOLEN.*

Voorts een *a c h t* riems *TENTBOOT*, behoorende aan den Boedel Wed. D. BUTTNER geb. PAPOT.

(39506) De ondergeteekende verhuist zijnde, en thans woonende in de *Watermolen Straat* La B. No. 4., naast den Heer HAMPE, presenteerd te koop aan, als: Boter in 14 ℔ vaatjes, Z. M.- Kom.- en Edammer Kazen, Ham, Pater- en Bilstukken, Brunswijker Worst, Zalm in blik, Rolpens, Saucijsjes in vaatjes, ¼ tonnen rook- en pekel Spek en zout Vleesch, beste Zeeuwsche Aardappelen, beste Haring in tobbetjes, Augurkjes, Olijven, Kappers en roode Biet in stoopen, gedroogde Appelen, Peeren, Pruimedanten, Vijgen, Rozijnen en gepelde Amandelen, Vruchten op Brandewijn in soorten, Thee-Banket en Bitterkoekjes in trommels en in stopflesschen, Suikergoed in soorten, Roodewijn in okshoofden en in kisten, Maderawijn in kwart pijpen en bij het dozijn, Brandewijn, Conjac, Genever in Kelders, Liqueur en Bessensap; — Laarzen, hooge en laage Mans- en Jongens Schoenen, Merinos en gekleurde zijde Dames Schoenen, Mans- en Jongens vilte en zijde Hoeden en Petten, Dames Modes, Haarlemmer- en Boekjes Streep, Flanel, Pikeé voor Vesten, gemaakte Jassen en zwarte zijde Vesten in soorten, witte Dril en Satinet, Parasols en Parapluis in soorten, Linnen en Osnabrugs, Liqueurkelders, Olie- en Azijnstellen, Naaikistjes en Thee Stoofjes, Koffij filtreer kannen, beste Thee in soorten, Thee Serviesen, Aardewerk in soorten, Sigaren in kistjes en beste Rook Tabak, Witlood, Lijn- Patent- en Zoete Olie, en diverse andere Goederen meer.

Paramaribo den 31 *October* 1835.

P R E T SZ.

Mengelwerk.

IETS OVER DE RINGEN.

Het gebruik der Ringen is zoo oud, dat het moeijelijk zoude zijn, daarvan den oorsprong op te sporen. Men gelooft, dat de Romeinen dezelve van de Grieken hadden overgenomen, en dat deze dit gebruik van de Egyptenaren of van eenige Aziatische volken hadden afgezien. Maar ook deze konden het dragen der ringen wel van de Hebreën geleerd hebben; want, zoo als wij aanstonds zien zullen, het gebruik der Ringen is in de H. Schrift van de vroegste oudheid. Het misbruik was daarvan ten tijde van Plinius zoo groot geworden, dat deze schrijver de uitvinding derzelve als eene misdaad beschouwt.

De ouden hadden Ringen van drie verschillende soorten. Die der eerste soort waren zoodanige, welke alleen tot sieraad en tot onderscheiding der standen dienden. Aanvankelijk maakte men dezelve zeer eenvoudig en zelfs uit onedele metalen; later vervaardigde men er ook van zilver en goud, en spoedig wilde men er geene andere dan laatstgenoemde of ten minste vergulde dragen. Bij de Romeinen, alvorens men dezelve met edelgesteenten versierde, werden allerlei figuren op den Ring zelven gesneden, dien men onverschillig aan beide handen en aan alle vingers droeg. Toen vervolgens het gebruik daarvan meer algemeen begon te heerschen, droeg men dezelve aan den vierden, later aan den wijsvinger, daarna aan den pink, en eindelijk aan alle vingers, behalven de middelvinger. De Grieken droegen hunne Ringen aan den vierden of ringvinger der linkerhand. Beide volken stelden zich, in den beginne met slechts éénen Ring tevreden; later echter hadden zij niet alleen eenen Ring aan elken vinger; maar zelfs aan ieder gewricht van elken vinger. Zij lieten zich deze weelde buitensporig groote sommen kosten, en hadden de pracht te dezen opzigte zoo verre gedreven, dat zij zelfs winter en zomerringen hadden.

In de eerste tijden der Romeinsche republiek hadden zelfs de Senatoren het regt niet om Ringen te dragen, dan wanneer zij met de waardigheid van gezant bij eenig vreemd volk waren bekleed geweest, en dan nog was zulks hun alleen op de dagen der vergaderingen en bij plegtige gelegenheden veroorloofd. Sedert strekte zich dit regt tot op alle Senatoren uit, die toen den Ring dagelijks en bij alle gelegenheden droegen. Eindelijk werd de gouden Ring het onderscheidingsteeken der ridders, zoodat men met de spreekwijze: »den gouden Ring ontvangen" niets anders bedoelde dan »tot den ridderstand verheven worden". Het volk droeg zilveren en de slaven ijzeren Ringen. Na den ondergang der republiek vervielen al deze onderscheidingen en zelfs aan bevrijde slaven was het dragen van gouden Ringen veroorloofd.

De Ringen der tweede soort waren de zegelringen, waarvan men zich bediende om brieven, verbindtenissen, bescheiden, maar meer nog kasten, koffers, flesschen en wat dies meer zij, te verzegelen. De uitvinding daarvan wordt door velen aan de Lacedemoniërs toegekend. Elk deed daarop zoodanige figuren graveren, als hij wilde; als eene Godheid, eenen vriend, een paard, eenen hond, een anker enz. Ieder had eenen zoodanigen zegelring, dien hij alleen voor zich gebruikte.

De Ringen der derde soort waren die, welke de aanstaande echtgenoot aan zijne bruid op den dag der verloving schonk, als een onderpand der verbindtenis, welke hij met haar sloot. Deze Ringen waren gewoonlijk van ijzer, zonder edelgesteenten, en werden aan den vierden vinger gedragen. In vervolg van tijd begon de gewoonte te heerschen, om deze soort van Ringen niet dan op den dag van de voltrekking des huwelijks te geven, en deze gewoonte is tot op onze dagen bijgebleven.

Het was bij de ouden eene gebruikelijke plegtigheid om aan de overledenen den Ring van den vinger te nemen, zoodra hij den laatsten ademtogt had uitgeblazen. Dit deed men niet alleen aan de stervenden, maar ook aan hen, die in eenen diepen doodslaap waren gevallen. Uit eene ik weet niet welke Godsdienstige reden, »zegt Plinius," neemt men den Ring van den vinger diergenen, die in éénen diepen slaap vallen of sterven." Men gelooft, dat het betrekkelijk dit gebruik is, dat Spartianus, in zijn leven van Keizer Hadrianus, zegt, dat onder de gewisse voorteekenen van zijn overlijden, men opmerkte, dat de Ring, waarop zijne beeldtenis gegraveerd was, van zelven van een' zijner vingers viel. Eenige schrijvers hebben gemeend, dat men daarom alleen de Ringen der overledenen wegnam, omdat men vreesde, dat de Pollinctores, die met het wasschen en toebereiden der lijken belast waren, zich anders daarvan zouden meester maken. En dit gevoelen wordt niet weinig daardoor bevestigd, dat men, wanneer men het ligchaam naar den houtstapel ging brengen, den Ring weder aan den vinger des overledenen stak.

Ook in de H. Schrift is het gebruik der Ringen zeer bekend. Men vindt daarvan telis reeds melding ten tijde der Aartsvaders, namelijk van Jakob en zijne kinderen. Wij zien Juda zijnen Ring aan Thamar geven. Farao, het bevel over gansch Egypte aan Jozef toevertrouwd hebbende, trok den Ring van zijnen vinger, en stak denzelven aan dien van Jozef. De Israëliten, na de op de Medianiten behaalde overwinning, offerden aan den Heere de Ringen, armbanden en halskettingen, welke zij op den vijand veroverd hadden. De Israëlitische vrouwen droegen Ringen niet alleen aan de vingers, maar ook in den neus en in de ooren. Bij de terugkomst van den verloren' zoon, beveelt de vader, dat men hem een nieuw kleed en eenen gouden Ring geve. Toen God den Koning Jechonias met de laatste uitwerkselen zijner wraak bedriegde, zeide hij, dat wanneer hij ook als een Ring aan zijne regterhand ware, hij hem daarvan zoude afscheuren.

De H. Schrift plaatst den Ring voornamelijk aan de hand der koningen en van de magtigen der aarde, zoo als b. v. van den koning van Egypte, van Jozef, van Achaz, van Jesabel, van Ahasuerus, van zijnen gunsteling Haman, van Mordechaï, van Darius. De Ring was eenigermate het zinnebeeld der opperheerschappij. Zoo even hebben wij gezien, dat Farao zijnen Ring aan Jozef gaf tot teeken van het gezag, hetwelk hij hem opdroeg over zijn volk. Alexander de groote had zijnen Ring aan Perdiccas geschonken, en dit deed algemeen gelooven, dat hij hem tot zijnen opvolger bestemde. Antiochus Epiphanes stelde op zijn sterfbed zijne diadeem, zijn' koninklijken mantel en zijnen Ring aan zijnen vriend Philippus ter hand, om dezelve aan den jongen Antiochus, zijnen zoon en opvolger, te brengen. Augustus, door eene ziekte overvallen zijnde, waarvan hij vreesde niet te zullen herstellen, gaf zijnen Ring aan Agrippa als aan den regtvaardigsten zijner vrienden.

Men kent onderscheidene toover-ringen, aan welke men eene buitengewone kracht toeschreef, hetzij om zich tegen zekere rampen te beveiligen, hetzij om zich zekere voordeelen te verschaffen. Zoo verhalen b. v. de Oosterlingen vele wonderen van een' zoogenaamden Ring van Salomo, die hem eene zoo verbazende inzage van de geringste zaken gaf, dat hij als de wijste en gelukkigste der koningen beschouwd werd. Zij zeggen, dat deze vorst, op zekeren dag zijnen Ring afgelegd hebbende om een bad te gebruiken, eene helsche Furie denzelven wegnam en in de zee wierp. Salomo onthield zich dien ten gevolge veertig dagen van den troon, geloovende, dat hij, bij gebrek eener zoo noodzakelijke hulp, niet in staat was te regeren; maar eindelijk vond hij zijnen Ring terug, en wel in eenen visch, die denzelven had ingeslokt, en dien men aan zijne tafel opdischte.

De vinger- en oorringen, die in Palestina en in Afrika in zoo menigvuldig gebruik waren, zijn ook vermoedelijk tooverringen of talismans, aan welke men eene bovennatuurlijke kracht toekende. Jacob, uit Mesopotamië naar Kanaän terug gekeerd zijnde, beval zijnen lieden, hem al de vreemde goden, die in hunne handen, en al de Ringen, die in hunne ooren waren, te brengen; hetgeen doet vermoeden, dat deze vreemde goden tooverfiguren of afgoden waren, op hunne Ringen, armbanden en oorsieraden gegraveerd; of zelfs, naar het gevoelen van eenige uitleggers, dat deze ringen en oorringen aan de vingers en in de ooren dezer valsche goden waren. De heilige Augustinus vaart in hevige bewoordingen uit tegen deze talismans der valsche goden, welke zijne landgenoot, de Afrikanen, beven in hunne ooren droegen, waaraan zij duizend bovennatuurlijke en bijgeloovige werkingen toeschreven, en welke zij dus minder als sieraad bezigden, dan als een behoedmiddel tegen velerlei rampen.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.